

gjældende, naar Loven føres igjennem; thi en saadan Lovs Brugbarhed er jo i en særdeles høj Grad afhængig af, hvorledes dens enkelte Bestemmelser ere, og om disse enkelte Bestemmelser efter de gjældende Forhold kunne siges at være hensigtsvarende, saa at det vil være overordentlig uforsigtigt i den Henseende at udtale en almindelig Grundsætning, før man seer den Maade, hvorpaa Grundsætningen skal gennemføres. Og uforsigtigt er det i dette Tilfælde saameget mere, — synes mig — som det jo ikke er saalænge siden, at Thinget paa en aldeles klar og tydelig Maade har udtalt sig imod det væsentligste Grundtræk i de ærede Medlemmers Forslag. Dette har nemlig Folkethinget gjort, idet vi forhandlede om Landcommunalloven; thi det vil erindres, at der var et Forslag her, som forelaa for Thinget og som blev meget ivrigt forhandlet her i Thinget, og dette Forslag gik ud paa, at der med Hensyn til Bessatningen i Landcommunerne som Grundlag for enhver communal Bessatning efter Formue og Leilighed skulde foreligge en Dpgjørelse af hver enkelt Skatteunders Indtægt. Dette Forslag blev dengang efter en noget vidtgaende Forhandling forkastet, og jeg tør sige, at Grunden, hvorfor man forkastede det, var, fordi man ikke i Communerne vilde have en reen Indkomsskat uden tillige en Skat paa Formue og Leilighed. Dette var ikke hentet væsentlig fra Bessatningsprincippet, men derimod derfra, at man ønskede at blive ved Formue- og Leilighedsbessatningen, hvis Character det netop er, at den ikke hviler paa en saadan Dpgjørelse, Provvelse og Fremstilling af de enkelte Momenter, hvorpaa Skatteansættelsen berøer; men det er en Bessatning, som hovedsagelig hviler paa et Skøn over samtlige de tilstedeværende Momenter. Man fandt, at, naar man vilde komme til et saadant Skøn, saa vilde det være hæmmende, dersom man skulde rette sig efter saadanne Regler som dem, der nu ere fremsatte af Mindretallet. Jeg vil ikke indlade mig paa, hvorvidt det var hensigtsmæssigt og rigtig, hvad Folkethinget dengang kom til; jeg havde nogen Tvivl derom, men paa den anden Side, at Folkethinget nu skulde staae frem og, efter Forhandlinger som de nærværende, erklære sig tværtimod Noget,

som det for ganske faa Aar siden har givet sin Tilstemning, det kan jeg paa ingen Maade troe vil være hensigtsmæssigt. Dertil kommer jo nu, at det viser sig klart, at Hovedpunktet i Sagen aldeles ikke er bragt til tydelig Forstaelse for os Alle. I mit forrige Foredrag tillod jeg mig at henkaste en ganske let Bemærkning, nemlig den, at med Hensyn til Bessatningen af Formuen maatte det dog synes at være naturligt, at, naar man vilde bessatte Formuen, da var det ikke Formuen som saadan, man bessattede, men den Indtægt, der falder af Formuen; men dette blev strax grebet af det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen), der forresten i sit Foredrag kom med mange Ting, som jeg kunde indvende endeel imod, om jeg havde Tid dertil; men kun dette vil jeg berøre. Det ærede Medlem sagde, at det ikke er den Indtægt, der kommer af Formuen, der bessattes, men selve Formuen, og saa fremdrog det ærede Medlem det Exempel, at, naar en Mand eiede en stor Malerisamling eller lignende værdifuld Gjenstand, saa var det dog meget rimeligt, at han bessattedes deraf. Nu vil jeg imidlertid sige, at det at eie Malerisamlinger just ikke er noget saa almindeligt her i Landet, saa at vi ikke behøve særligt at bessættige os dermed; men lad os tage de Ting, som falde almindeligt for, lader os tage jevne Forhold. Lader os tage en Mand, som eier et Huus, det er hans Formue. Dette Huus giver en aarlig Indtægt i Leie, men i et Aar kan han ikke faae det leiet ud. Saa siger det ærede Medlem: han skal naturligvis ligegodt betale Skat af sit Huus (Steenstrup: Ja). En anden Mand eier et Skib, han bruger det til Fragtfart, og har deraf en moderat Indtægt, men Skibet er en Formue, og da Skibet har Værdi, saa maa han skatte deraf, enten Skibet bruges eller ikke. Dersom Skibet altsaa et Aar ligger stille, fordi Fragtforholdene ere uheldige, saa at han slet ingen Indtægt har deraf, saa skal han alligevel betale Skat af Skibet, thi det er hans Formue (Steenstrup: Ja). Det er nu det ærede Medlems Betragtning; men jeg troer dog at kunne sige, at mange Medlemmer ville finde det høist besynderligt, og jeg vil ogsaa sige,